

ger« skulle omfatte personer med statsborgerret eller fast bopæl i Danmark eller i et af de nordiske lande. Det indebar bl.a., at Danmark ikke folkeretligt var forpligtet til at udlevere personer med opholdstilladelse i Danmark som flygtninge eller nordiske statsborgere. I forbindelse med EU-udleveringskonventionen fra 1996 afgav Danmark, Finland og Sverige imidlertid en erklæring om, at de ikke vil påberåbe sig bl.a. den nævnte erklæring som begrundelse for at nægte at udlevere personer fra ikke-nordiske stater, som er bosat i disse lande. Danmark gav dermed folkeretligt afkald på at nægte udlevering af sådanne personer til de øvrige EU-medlemsstater. Den danske udleveringslov blev ved lov nr. 417 af 10. juni 1997 ændret i overensstemmelse hermed. Personer fra ikke-nordiske stater kan derfor ikke efter gældende ret nægtes udleveret fra Danmark til en EU-medlemsstat med henvisning til, at den pågældende har bopæl i Danmark, Finland eller Sverige. Der henvises herved til Folketingstidende 1996-97, tillæg A, s. 4489-4490.

Rammeafgørelsens artikel 4, stk. 6, og 5, stk. 3, giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte de samme begrænsninger i forpligtelsen til at udlevere personer, der opholder sig eller har bopæl i den pågældende medlemsstat, som med hensyn til egne statsborgere. Der kan således indføres bestemmelser i udleveringsloven, hvorefter udlevering til straffuldbyrdelse i en EU-medlemsstat af sådanne personer kan afslås, hvis Danmark forpligter sig til at fuldbyrde den idømte straf her i landet. Endvidere kan udlevering til strafforfølgning i en anden EU-medlemsstat af disse personer – ligesom med hensyn til danske statsborgere – betinges af, at den pågældende tilbageføres til Danmark med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel straf.

Af hensyn til den udvidelse af forpligtelsen til at udlevere til andre EU-medlemsstater, som rammeafgørelsen indebærer, finder Justitsministeriet, at muligheden for at afslå udlevering til straffuldbyrdelse, hvis straffen i stedet fuldbyrdes i Danmark, og muligheden for at betinge udlevering til strafforfølgning af, at den pågældende tilbageføres med henblik på, at en eventuel straf fuldbyrdes her i landet, bør udstrækkes til ligeledes at omfatte personer med fast bopæl her i landet. Justitsministeriet lægger herved vægt på, at de hensyn, som efter den foreslåede § 10 b kan begrunde, at udlevering af en dansk statsborger afslås eller betinges af tilbageførsel til Danmark, ligeledes kan gøre sig gældende i forhold til personer, der ikke er danske statsborgere, men som igennem længere tid har haft fast bopæl i Danmark, eksempelvis personer, som opfylder de formelle betingelser for at opnå statsborgerskab her i landet.

Justitsministeriet har i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget overvejet, om bestemmelsen i § 10 b skulle gøres obligatorisk, således at udlevering af danske statsborgere mv. til andre EU-medlemsstater altid skulle afslås/betinges af tilbageførelse.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan der imidlertid tænkes tilfælde, hvor en person har begået en meget alvorlig lovovertrædelse i en anden medlemsstat, og hensynet til denne medlemsstat derfor tilsiger, at den pågældende bør retsforfølges og afsone en eventuel idømt straf i denne medlemsstat. Justitsministeriet har derfor fundet, at spørgsmålet om, hvorvidt udlevering af danske statsborgere mv. skal afslås/betinges af tilbageførelse, bør bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

Der kan ved denne vurdering bl.a. lægges vægt på grovheden af den begåede kriminalitet og den pågældendes tilknytning til den medlemsstat, hvor lovovertrædelsen er begået. Efter Justitsministeriets opfattelse vil der således f.eks. normalt ikke være grundlag for at betinge udlevering af en dansk statsborger mv. til strafforfølgning af tilbageførelse af den pågældende med henblik på afsoning af en eventuel idømt straf, hvis den pågældende er dømt for meget alvorlige lovovertrædelser – herunder terrorhandlinger. Et andet eksempel kunne være, at den pågældende har en nær tilknytning til den medlemsstat, hvor lovovertrædelsen er begået.

4.1.2.3. Flere lovovertrædelser

Er der spørgsmål om udlevering for flere strafbare forhold, kan udlevering finde sted, selv om lovens almindelige betingelser for udlevering (i §§ 2 og 2 a og § 3, stk. 1 og 2,) kun er opfyldt med hensyn til ét af disse forhold, jf. udleveringslovens § 3, stk. 3.

Rammeafgørelsen indeholder ikke bestemmelser om, hvordan medlemsstaterne skal forholde sig, hvis der foreligger flere lovovertrædelser, og rammeafgørelsen nødvendiggør således ikke ændringer af gældende ret på dette område.

Som følge af det foreslåede nye kapitel 2 a om betingelser for udlevering til EU-medlemsstater, foreslår Justitsministeriet, at der i dette kapitel indsættes en bestemmelse svarende til § 3, stk. 3, jf. den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 4.

4.1.3. Politiske lovovertrædelser mv.

Efter udleveringsloven § 5, stk. 1, gælder der som udgangspunkt et generelt forbud mod udlevering for en politisk lovovertrædelse. Der gælder imidlertid visse undtagelser fra dette forbud. Forbudet mod udlevering for politiske lovovertrædelser finder således